

ningen lejlighed til frit at tilkendegive sine ønsker med hensyn til områdets fremtidige status, men udviklingen efter valget var kendetegnet af undertrykkelse og deportation af alle, der ikke støttede en fortsat fransk tilstedeværelse i området. Frankrigs rosværdige holdning i andre koloniafviklingspørgsmål måtte ikke medføre, at den franske politik i Fransk Somaliland med de umenneskelige deportationer og arrestationer og de franske myndigheders forsøg på at sætte de to befolkningsgrupper op mod hinanden ikke blev fordømt af generalforsamlingen på samme måde som andre kolonimagters overgreb.

Sudan, Zambia og Pakistan fordømte den franske kolonipolitik og appellerede til Frankrig om at opgive sin undertrykkelsespolitik, herunder først og fremmest deportationerne af områdets Somali-befolkning, og lade Fransk Somaliland blive en uafhængig stat.

II. Resolutionen.

Koloniudvalgets formand, Tanzanias ambassadør, forelagde på en række afro-asiatiske landes vegne et resolutionsforslag, der beklager, at den administrerende magt ikke har villet samarbejde med FN, anmoder Frankrig om at skabe de nødvendige politiske betingelser for at fremme befolkningens udøvelse af retten til selvbestemmelse og uafhængighed og tillade, at flygtningene vender tilbage, indtrængende opfordrer Frankrig til at samarbejde med FN om at fremskynde afkoloniseringsprocessen og snarest give området uafhængighed samt anmoder koloniudvalget om at fortsætte sin behandling af situationen i Fransk Somaliland og rapportere til 23. generalforsamling.

Dette resolutionsforslag blev vedtaget med 71 stemmer for og 1 imod (Portugal), medens 27 afstod (14 vestlige lande, herunder de nordiske, samt 8 franskorienterede afrikanske lande og Æthiopien, Indien, Ma-

lawi, Nepal og Sydafrika). Frankrig deltog som nævnt ikke i møderne og derfor ej heller i afstemningen.

Plenarforsamlingen vedtog den 19. december 4. udvalgs resolution (res. 2356) med 86 stemmer for og 1 imod, medens 29 afstod.

4. udvalgs beretning: A/7013.

Falklands-øerne (Malvinerne).

(Dagsordenens punkt 23).

Falklands-øerne blev behandlet på ét møde i 4. udvalg den 16. december 1967, hvor Uruguay introducerede en consensus, som efter korte indlæg fra Storbritannien og Argentina blev godkendt af udvalget.

Som grundlag for udvalgets behandling af spørgsmålet forelå to indholdsmæssigt identiske breve til generalsekretæren fra Argentinas og Storbritanniens FN-ambassadører, hvori det hed, at de to lande havde fortsat forhandlingerne i overensstemmelse med generalforsamlingens resolution 2065 (XX) og 21. generalforsamlings consensus af 20. december 1966 med henblik på at løse problemet angående tvisten vedrørende Falklands-øerne. Der har fundet fremskridt sted i retning af at indsnævre uoverensstemmelserne mellem de to lande, der fortsætter forhandlingerne for at nå en fredelig løsning snarest muligt og håber at kunne rapportere til generalsekretæren i løbet af 1968.

Udvalgets consensus bemærker sig de to breve og opfordrer parterne til at fortsætte forhandlingerne med henblik på hurtigst muligt at finde en fredelig løsning på spørgsmålet samt til at holde koloniudvalget og generalforsamlingen behørigt underrettet om udviklingen.

Generalforsamlingen tiltrådte på sit møde den 19. december 4. udvalgs consensus.

4. udvalgs beretning: A/7013.

XI. 5. udvalg: Administrative og finansielle spørgsmål.

5. udvalg valgte Dr. Mohsen Sadigh Esfandiary (Iran) til næstformand og Brian John Lynch (New Zealand) til rapportør.

Plenarforsamlingen tildelte udvalget følgende dagsordenspunkter: